

en Arbejder, som paa den Maade maaske er tvunget til at arbejde snart et Sted og snart et andet enten hele Tiden eller en meget stor Del af Tiden, ikke var forsikret, fordi vedkommende Mand eller Kvinde nu en Gang var nødt til at paatage sig Arbejde af tilfældig og forbigaaende Art. Hvis man derfor i det hele mener, at der skal være Undtagelser, vil jeg henstille at søge at faa Bestemmelserne redigerede saaledes, at der er fuldstændig Klarhed, saa godt, som det kan lade sig gøre, og saaledes, at der kun bliver Tale om rene Undtagelser. Jeg kunde saaledes tænke mig noget i Retning af, at enhver, der var beskæftiget for Løn, altid var sikker paa at faa Erstatning. Der kan være noget, der taler til Fordel for den Betragning, at naar en Mand eller en Kvinde godvilligt og uden at faa Betaling arbejder for sin Nabo, hjælper til med noget, skal vedkommende ikke sætte den paagældende Arbejdsgiver, hvis jeg maa have Lov til at kalde ham saadan, i en vanskelig Situation. Vedkommende har indfundet sig for at hjælpe og kommer maaske saa til Skade og hjælper derved Naboen ind i en saadan Omstændighed som den, at han, hvis han ikke har forsikret, skal udbetale en større Erstatning. Jeg kunde tænke mig, at man sagde som saa, at alle de, der antager Folk for Løn, maa vide, at saa snart de har lønnede Arbejdere, løber de en Risiko, og denne Risiko maa de saa afgive til en anden. Men jeg ved godt, at vi i de hidtil gældende Love har Bestemmelser om, at Folk, enten de er beskæftigede ved lønnet eller ulønnet Arbejde, skal være forsikrede. Jeg tør heller ikke uden videre gaa med til at stryge denne Bestemmelse, der vilde gaa ud over nogle, der rettelig burde høre ind under Forsikringen. Muligvis der kunde kombineres noget i Retning af at lade alle, der er beskæftigede for Løn hos en, som af Hensyn til sine øvrige Arbejdere var forsikringspligtig, være forsikrede. Det er muligt, jeg henstiller det blot. Jeg erkender, at jeg ikke her tør indtage et bestemt Standpunkt, men i hvert Fald tør jeg bestemt udtale, at saaledes som Bestemmelsen her er affattet, vil jeg have mine meget store Betæneligheder ved at gaa med dertil.

Dette er i det væsentlige, hvad jeg har fundet Anledning til at sige om Enkelthederne i Lovforslaget. Der er sikkert angaaende Forholdet mellem Sygekasserne og Forsikringsselskaberne Grund til at overveje, om de i § 23 foreslaaede Bestem-

melser er tilstrækkelige. Og med Hensyn til Statstilskuddet er der ogsaa efter min Mening Grund til at overveje, om man skal tage den Form, der er foreslaaet her, hvor Staten dels betaler en Del af Præmierne, dels en Del af Erstatningen. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at man skulde holde sig til det ene System, lade Staten enten betale en Del af Erstatningen eller en Del af Præmien. Men det hører til den Slags mindre Enkeltheder, som fortrinsvis egner sig til Drøftelse i Udvalget, og jeg peger derfor blot derpaa.

Jeg skal til Slutning sige, at det selvfølgelig har glædet mig overordentlig at se, at man i § 74 ved Bestemmelsen om Statstilskuddet har fastsat en Grænse for Retten til at faa Del deri, en Grænse, der er fastsat i Forhold til vedkommendes Aarsindtægt saaledes, at de paagældende for at kunne faa Del i det skal godtgøre, „at deres Aarsindtægt ved Ansættelse til Indkomstskat til Staten ikke naar 1,200 Kr. paa Landet, 1,500 Kr. i Købstæderne og 1,800 Kr. i København og paa Frederiksberg“. Jeg behøver ikke at komme ret dybt ind herpaa. Naar man husker de tilsvarende Bestemmelser i det Lovforslag om Sygeforsikring — kan jeg i denne Forbindelse gerne sige —, som jeg i sin Tid har fremsat her i Tinget, vil man let forstaa, at det glæder mig, at man her dog finder det nødvendigt at fastlaa en Indtægtsgrænse, saa at kun de, hvis Indtægt er mindre end den i Loven nævnte, har Ret til Statstilskud. Jeg forudsætter nemlig som selvfølgelig, at naar saadanne mindre Arbejdsgivere efter paa den Maade at være blevet forsikret med Ret til Statstilskud opnaar den Indtægt, der her er fastsat som Grænse for Statstilskuddet, betyder det ikke, at de gaar ud af Forsikringen, de kan blive staaende i den, men skal saa selv betale den fulde Præmie. Det vilde være alt for uretfærdigt og desuden for farligt af Hensyn til de paagældende baade som Enkeltpersoner og som Arbejdsgivere, om den Omstændighed, at deres Indtægt et Aar er lidt højere eller lidt lavere, skal afgøre, hvorvidt de hørte med ind under Forsikringen eller ej. Naar de kom med ind under Forsikringen, maatte de selvfølgelig blive staaende der. Der er da kun Spørgsmaal om, hvorvidt de i det paagældende Aar skal have Del i Statstilskuddet eller ikke, og det afgøres alene under Hensyn til, om deres Indtægt er under de her i Loven nævnte Grænser. Hvad selve disse angaar, mener jeg selv-